

har sovet under om Bord, ikke have været medvirkende Aarsag til hans alt for tidlige Død. Men naar Lægen selv har denne Opfattelse, forekommer det mig, at han vælter et tungt Ansvar over paa sig ved ikke at paase, at Schwanenflügel ikke ligger under saadanne Forhold. Det havde i hvert Fald været hans menneskelige Pligt at forhindre, at noget saadant fandt Sted.

Jeg skal nu tillade mig at sige nogle ganske korte Bemærkninger om det Forhold, den afdøde stod i til Kadet With. Jeg har allerede fremhævet de uafbrudte og systematiske Tyranniseringer, som With har gjort den afdøde til Genstand for dels efter, hvad der er oplyst under Forhørene, dels efter, hvad den afdøde har forklaret sin Moder paa Dødslejet. Jeg skal her fremhæve, at den afdøde har været en saa god Kammerat, at han ikke en eneste Gang har klaget over den Behandling, han blev gjort til Genstand for, før hans Moder fra anden Side fik det at vide, og de to sidste Dage, før han døde, talte med ham, der allerede den Gang var mærket af den kommende Død, om den Behandling, han havde været Genstand for. Først da han saa at sige lå med Døden paa Læberne, fremstillede han, hvor grusomt han blev behandlet om Bord paa „Absalon“. Det forekommer mig ikke at være nogen god Undskyldning, naar den ærede foregaaende Taler sagde, at sligt finder Sted saa mange andre Steder. Jo mere der af den Slags Raahed er her i Landet, desto mere Grund er der til at paatale den og søge at udrydde den, hvor man kan faa fat i den. Jeg maa blot gøre opmærksom paa, at de Ting, som Kadet With har gjort den afdøde, naturligvis ikke alle vare store og betydelige Ting, men det er en Række daglige Drillerier og Trakasserier, en Række Naalestik, som sammenlagt blive til en ren Tortur, og som har gjort den afdøde Opholdet om Bord paa „Absalon“ til et sandt Helvede. Jeg kan gøre det ganske kort, da det ærede Medlem, som først talte, allerede har omtalt det. Kadet With har saaledes firt den andens Køje ned og forbudt andre at hjælpe ham den op igen, han har overfuset ham med Skældsord, har paalagt ham at gøre Mænnerhonnør og frataget ham Retten til at gøre Kadethonnør, hvad der maatte anses som ærekrænkende for ham. Jeg skal endvidere fremhæve en lille Ting, som den ærede første Taler ikke fik med, nemlig at Kadet With havde haft afdøde som Assistent til at holde Bestikkukafet i Orden. Han havde saa sat ham til

at spidse Blyanter og Grifler, og hver Gang han kom med dem, kasserede han dem for ham og lod ham spidse Blyanterne og Griflerne om igen, til der ikke var mere tilbage af dem. Det er et meget ubetydeligt, men dog alligevel ret raffineret Drilleri. Jeg ønsker ogsaa at fremhæve, at det derom hedder i Forhørene: „Det er givet, at Komparenten, With, har ladet afdøde spidse Blyanter og Grifler til Bestikkukafet, som Komparenten med Assistance af afdøde skulde holde i Orden, og har sagt, at det ikke var godt nok.“ Anderledes refereres det ikke i Forhørene, der siges kun, at det ikke var godt nok. Derefter synes det jo ganske uskyldigt, men man faar ikke i Forhørene noget at vide om, hvad jeg ved med Bestemthed fra anden Side, at han netop har brugt det som et raffineret Drilleri, som en gennemført Haan over for afdøde, derved at han bestandig har sat ham til at gøre dette Arbejde om igen, skønt afdøde vidste, at det var gjort godt nok i Forvejen. Dernæst er der Historien om Sygelukafet, som jeg ikke synes, man kan komme saa let over, som den ærede foregaaende Taler vilde. Det er ingenlunde bevist, at Schwanenflügel ikke havde Ret i det, som han sagde paa sit Dødsleje: at han sad hele Dagen med det vaade Tøj i Sygelukafet. At ingen har set det, beviser ikke noget. Fordi han har faaet en Spand over sig, kan godt den yderste Del af Tøjet tørres, saaledes at det ikke springer i Øjnene paa enhver, der gaar forbi ham, at han er vaad, men derfor kan han godt sidde og være vaad paa sit Tøj. Hvis han har baaret en mørk Dragt, hvad saadanne Kadetaspiranter vistnok netop har, er der ikke noget i Vejen for, at han kan være vaad, uden at hverken Lægen eller Sygepasseren, som ere gaaede forbi ham derinde, have set det, og det har afdøde ogsaa forklaret. Jeg skal fremhæve, at i et saadant Tilfælde var det umuligt for den afdøde at klage. Det er umuligt for en Kadet at klage over Mishandling fra en Kammerats Side . . . (Marineminst.): Han kan da nok faa en ren tør Skjorte paa) . . . Vel næppe uden at forlade Sygelukafet, og det kan næppe ske, uden at han derved kommer til at aabenbare, hvad en Kammerat har sat i Værk imod ham. Jeg skal blot til syvende og sidst sige dette, at om den afdødes Karakter og hans hele Holdning faar man ganske vist ikke noget rosende at høre gennem Forhørene, tværtimod det modsatte, men det har glædet mig at høre Lægen om Bord give ham